

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43Co/33/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6318201420
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Drahomíra Dibdiaková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6318201420.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Drahomíry Dibdiakovej, členiek senátu JUDr. Márie Jamriškovej, PhD. a Mgr. Miriam Kamenskej v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zast. TOMÁŠ KUŠNÍR s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, v mene ktorej advokáciu ako konateľ vykonáva advokát Mgr. Tomáš Kušník, proti žalovanému P. X., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom X. o zaplatenie 3 455,62 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Brezno č.k. 5Csp/83/2018-171 zo dňa 29. januára 2019 takto

r o z h o d o l :

- I. Rozhodnutie Okresného súdu Brezno č. k. 5Csp/83/2018-171 zo dňa 29. januára 2019 vo výroku II. m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok v sume 2.337,69 Eur a úrok vo výške 25,12 % ročne zo sumy 3.455,62 Eur od 01. 06. 2018 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
- II. Rozhodnutie Okresného súdu Brezno č. k. 5Csp/83/2018-171 zo dňa 29. januára 2019 vo výroku III. m e n í tak, že žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie v rozsahu 100 %.
- III. Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 3 455,62 Eur, vyčíslený úrok 578,35 Eur, vyčíslený úrok z omeškania 484,56 Eur, poplatky 39,65 Eur a úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3 455,62 Eur od 01. 06. 2018 do zaplatenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (výrok I.). V prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 23,18 % (výrok III.).

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že podanou žalobou sa žalobca, ktorým bola obchodná spoločnosť Poštová banka, a. s. Bratislava, so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31 340 890, domáhal proti žalovanému zaplatenia istiny 3 455,62 Eur, úroku 3 400,60 Eur, úroku vo výške 25,12 % ročne zo sumy 3 455,62 Eur od 01. 06. 2018 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3 455,62 Eur od 01. 06. 2018 do zaplatenia a poplatkov 39,65 Eur titulom nárokov po vyhlásení úveru za predčasne splatný.

3. Súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil tým, že mal preukázané, že žalobca a žalovaný dňa 22. 12. 2014 uzavreli zmluvu o úvere - dobrá pôžička, na základe ktorej bola žalovanému poskytnutá suma 3.500,- Eur. Zmluvu posúdil súd prvej inštancie ako spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa vzťahujú

ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a aj Zákona o spotrebiteľských úveroch.

4. Žalovaný zaplatil iba jednu splátku v sume 116,- Eur. Žalovaný si neplnil svoje povinnosti riadne a včas, preto žalobcovi vznikol nárok na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, čo aj využil. Dlžná suma ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti bola vo výzve zo dňa 21. 09. 2015 uvedená vo výške 4 088,20 Eur a pozostávala z dlžnej istiny 3.455,62 Eur, úroku 592,93 Eur a poplatkov 39,65 Eur. Žalobou sa žalobca domáhal zaplataenia vyčísleného úroku 3.400,60 Eur. Súd prvej inštancie vyzval žalobcu, aby uviedol ako vypočítal predmetný úrok a o aký úrok ide. V podaní doručenom súdu dňa 21. 08. 2018 žalobca uviedol, že ide o vyčíslený zmluvný úrok do dňa 31. 05. 2018 vo výške 2.987,78 Eur a o vyčíslený úrok z omeškania do dňa 31. 05. 2018 vo výške 484,56 Eur, od ktorého žalobca odpočítal platby žalovaného vo výške 71,62 Eur. Celková dlžná suma zmluvného úroku a úroku z omeškania do dňa 31. 05. 2018 tak predstavovala 3.400,72 Eur, ktorý si v žalobe uplatnil vo výške 3. 400,60 Eur. Z rozpisu zároveň vyplýva, že súčasťou položky úrok vo výške 592,93 Eur uvedenej vo vyhlásení predčasnej splatnosti, bol aj úrok z omeškania vo výške 14,58 Eur. Zmluvný úrok do vyhlásenia predčasnej splatnosti tak predstavoval 578,35 Eur (celkový úrok 592,93 Eur - úrok z omeškania 14,58 Eur).

5. Súd prvej inštancie žalobcovi priznal požadovanú istinu 3.455,62 Eur, zmluvný úrok vyčíslený do vyhlásenia predčasnej splatnosti v sume 578,35 Eur a poplatky 39,65 Eur, ktoré predstavovali poplatky za upomienky, upozornenia a výzvu na zosplatenie a boli uvedené priamo v zmluve. Žalovaný sa nesplnením peňažného záväzku dostal do omeškania, preto súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj vyčíslený úrok z omeškania v sume 484,56 Eur za obdobie do 31. 05. 2018 a úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3 455,62 Eur od 01. 06. 2018 do zaplataenia, pričom jeho výška bola v zmysle § 517 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. určená podľa základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky, zvýšenej o 5 percentuálnych bodov.

6. Pokiaľ si žalobca uplatnil v žalobe vyčíslený úrok po predčasnej splatnosti v sume 2. 337,69 Eur (celková vyčíslená suma úroku v žalobe - priznaný vyčíslený zmluvný úrok a úrok z omeškania) a vo výške 25,12 % ročne zo sumy 3.455,62 Eur od 01. 06. 2018 do zaplataenia, súd prvej inštancie žalobu v tejto časti zamietol s odôvodnením, že zmluvou o úvere sa dlžník zaväzuje vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Dohodnuté úroky sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka a sú splatné spolu s istinou, teda doba splatnosti úrokov je rovnaká ako doba splatnosti úveru, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania. Avšak dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria veriteľovi iba do splatnosti jeho dlhu, pretože po vyhlásení splatnosti úveru sa istina ďalej neúročí. V prípade, že dôjde k splatnosti (mimoriadnej, resp. predčasnej) je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania, nie však už nové dohodnuté zmluvné úroky. Po vyhlásení splatnosti požaduje veriteľ peňažné prostriedky vrátiť v poskytnutej výške, teda nie je oprávnený požadovať aj zmluvne dohodnuté úroky. Tento názor vyplýva aj z ustálenej judikatúry (napr. rozhodnutie NS SR sp.zn. 4Obo 143/98, IV. ÚS 476/2012). Veriteľ má právo na zaplataenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami. Ak žalobca žiada priznať úroky, ktoré by mu patrili v prípade trvania záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy za stavu, že veriteľ a aj spotrebiteľ budú plniť v termínoch dohodnutých v zmluve (ak by teda nedošlo k predčasnému zosplateniu), tak tým, že došlo k zosplateniu úveru zo strany žalobcu, došlo aj k zmene záväzku, ktorá bola privodená omeškaniím spotrebiteľa - žalovaného a súčasne predčasným zosplatením úveru zo strany veriteľa, čo so sebou prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania v spojení s využitím práva podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. K predčasnemu zosplateniu záväzku došlo konaním veriteľa, pričom ide o jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne spláca, a teda vracia veriteľovi, za čo patrí veriteľovi úrok. Pri predčasnom (mimoriadnom) zosplatení vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej sumy, čím odpadá obmedzenie jeho práva disponovať s ňou. Ak nastal po zosplatení úveru stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, ale je povinný zaplatiť úver jednorazovo, neexistuje dôvod na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu inak

patrili za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. Jednorazovým zosplatnením úveru vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania vzniká nárok veriteľovi na úroky z omeškania.

7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobcovi ako strane v konaní v prevažnej časti úspešnej, priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému podľa pomeru úspechu a neúspechu v rozsahu 23,18 % (61,59 % - 38,41 %), pričom vychádzal z nároku žalobcu (istiny aj príslušenstva), ktorý bolo možné vyčíslieť ku dňu vydania rozhodnutia.

8. V zákonom stanovenej lehote podal žalobca proti výroku II. a výroku III. rozhodnutiu súdu prvej inštancie odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), keďže súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí.

9. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na nové prejednanie alebo aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovie a zaviaže žalovaného aj na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

10. Žalobca v odvolaní namietol záver súdu prvej inštancie, že mu nepatrí zmluvný úrok po zosplatnení a mal za to, že súd sa vo svojom zhodnutí právneho a skutkového stavu mylí. Uvedené tvrdenie odporuje zákonu a protiprávne zvyhodňuje protiprávne konanie spotrebiteľa. Takáto ochrana spotrebiteľa nielenže nie je primeraná, ale popiera všetky zásady civilného konania, predovšetkým rovnosť strán. Žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Cdp 2906/2000 a mal za to, že zosplatnenie úveru spôsobuje len jedinú zmenu v záväzku, a to v lehote konečnej splatnosti a straty práva platiť v splátkach. Žiaden zákon neupravuje, že zosplatnenie úveru spôsobuje zmenu všetkých zmluvných podmienok. Alternatíva plnenia dlhu v splátkach je výhodou, ktorá je dlžníkovi poskytnutá na úkor veriteľa, keďže možno predpokladať, že záujmom veriteľa je uspokojenie celej pohľadávky v najkratšom možnom čase.

11. Žalobca uviedol, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru je možné označiť rôznymi synonymami, pričom v právnej praxi sa často používa pojem „strata výhody splátok“. Z toho vyplýva len jeden právny záver a to, že predčasné vyhlásenie splatnosti úveru sa týka len zmeny v lehote splatnosti úveru a straty výhody splátok, nie však ostatných dojednaní. (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Odo 399/2005 zo dňa 13. 12. 2006 a rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp. zn. 13CoKR/15/2015). Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru veriteľom je prejavom vôle veriteľa smerujúcim k zániku povinnosti dlžníka platiť svoj dlh v splátkach a vzniku novej povinnosti zaplatiť celý dlh jednorazovo v stanovený termín. Z tohto prejavu vôle žiadnym spôsobom nevyplýva, že veriteľ mení záväzok dlžníka v ostatných jeho právach a povinnosti.

12. Žalobca mal za to, že výklad zákona spôsobom, k akému dospel súd v prvostupňovom konaní, že vyhlásením predčasnej splatnosti zaniká záväzok v širšom rozsahu, t. j. aj čo do zmluvného úroku sa neopiera o vyjadrenú vôľu veriteľa, o ustanovenia zákona o zmene záväzku a ani o ustanovenia zákona o zmluvách o úvere. Súdom prezentovaná koncepcia stavia veriteľa v porovnaní s dlžníkom, do obzvlášť nevýhodného postavenia. Nielenže veriteľ nemá v dispozícii vlastné finančné prostriedky z úveru, nakoľko ich dlžník zatiaľ nezaplatil, ale ani za toto obmedzenie nemôže poberať dohodnutý zákonný úrok. V ustanovení § 497 Obchodného zákonníka sa neuvádza, že dlžník je povinný platiť úroky len do času splatnosti, ako si mylne vykladá súd nad rámec predmetného ustanovenia. Podľa § 2 písm. d) Zákona č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Zákonná dikcia jednoznačne definuje, aký záväzok vyplýva žalovanému z uzatvorenej zmluvy o úvere, t. j. záväzok vrátiť veriteľovi poskytnuté finančné prostriedky, ako aj zaplatiť úroky a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. V danom konaní bolo preukázané, že žalovaný zostáva dlžný, a teda je správny ten záver, že jeho záväzok doposiaľ nezanikol. Keďže nezanikol hlavný záväzok dlžníka, nemožno hovoriť o zániku akcesorického zmluvného úroku.

13. Žalobca v odvolaní tiež uviedol, že medzi pojmi splnenie záväzku a splatnosť záväzku je pritom markantný rozdiel. Splatnosť záväzku predstavuje len časový moment, v ktorom má nastať, ale pritom nemusí, aj splnenie záväzku. V konaní bolo preukázané, že k splneniu záväzku nedošlo. Teda až

splnením záväzku zaniká i akcesorický vzťah, nielen časovým bodom označujúcim moment, v ktorom dlžníkovi vznikla povinnosť dlh splatiť. Podľa § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, ktorým sa zmluva o úvere riadi platí, že veriteľ má nárok na úroky z úveru až do času riadnej úhrady poskytnutého úveru. Z obsahu uvedeného ustanovenia nie je možné dospieť k takému záveru, že veriteľ nemá v prípade zosplatnenia úveru nárok na zmluvný úrok. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka zosplatnenie úveru je právom veriteľa jednostranne zmeniť termín splatnosti úveru z dôvodu, že dlžník poruší svoju povinnosť. Zosplatnenie úveru je tak následkom porušenia povinnosti dlžníka riadne a včas uhradiť splatnú časť úveru, čím dochádza k strate výhody úhrady úveru v splátkach a dlžník je povinný uhradiť celú výšku úveru jednorázovo a nie po častiach. Pokiaľ platí, že dlžník je povinný platiť zmluvný úrok vo vzťahu k jednotlivkej splátke až do času jej riadneho splatenia, nie je dôvodný taký výklad, že v prípade zmeny splatnosti jednotlivkej splátky (zosplatnenie úveru) povinnosť platiť zmluvný úrok až do času riadnej úhrady dlžnej sumy zanikla. Výklad, ktorý odbremeňuje dlžníka od platenia zmluvného úroku by bol až absurdný, keďže privodením stavu predčasného zosplatnenia úveru z dôvodu porušenia povinnosti dlžníka by sa postavenie dlžníka zvýhodnilo v porovnaní s jeho postavením v prípade, ak by povinnosti neporušil. V zosplatnení úveru žalobcom totiž neboli započítané zmluvné úroky, ide len o dlžnú sumu do času zosplatnenia, ku ktorej bol pripočítaný zvyšok dlžnej istiny. V prípade nepoctivého dlžníka by tento zo špekulatívnych dôvodov mohol bezprostredne po čerpaní úveru pristúpiť k neplateniu dohodnutých splátok, čím by spôsobil predčasnú splatnosť úveru a vyhol by sa tak plateniu dohodnutých zmluvných úrokov v sadzbe určenej trhovými mechanizmami. Nepoctivý dlžník by tak bol viazaný iba na platenie výhodnejších úrokov z omeškania v právnych predpisoch regulovanej výške úrokovej sadzby a súd by zároveň takejto nepoctivosti poskytoval ochranu.

14. Podľa žalobcu súd pri svojom rozhodovaní nechal do úvahy skutočnosť, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru sa týka len istiny úveru. Zmluvný úrok je totiž odplátou (cenou) za poskytnutie finančných prostriedkov a tvorí tak ekonomickú podstatu poskytovania finančných prostriedkov ako podnikateľskej činnosti veriteľa, ktorý nebol kapitalizovaný do celkovej dlžnej sumy. Sankčný úrok nie je a ani nemôže byť kompenzáciou tejto ceny finančných prostriedkov. Pokiaľ pred časom vyhlásenia predčasného splatenia úveru v prípade omeškania dlžníka s úhradou je možné od neho požadovať ako zmluvný úrok, tak aj úrok z omeškania vzniká otázka, z akého dôvodu po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru sa zrazu súdu javí vzťah medzi dvoma úrokmi, zmluvným a zákonným z omeškania, iný. Ide o totožné právne i skutkové situácie, ktoré nemožno posudzovať rozdielne. Navyše, súd odmietnutím priznania zmluvného úroku konal v rozpore s právnou zásadou, že nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania.

15. Žalobca poukázal na prístup Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorý nárok na zmluvný úrok po zosplatnení úveru veriteľom priznáva. Žalobca mal za to, že súd postupoval nad rámec zákona, nakoľko vyvodzoval vlastné závery opierajúc sa len o všeobecne nezáväznú rozhodnutie iného súdu, pričom jeho správnosť, či zákonnosť v tomto prípade nebola skúmaná. Žalobca poukázal aj na rozhodnutie Krajského v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/1/2018 zo dňa 25.1.2018 a sp. zn. 17Co/122/2017 zo dňa 21.3.2018, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/22/2018 zo dňa 28.6.2018 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co 49/2018.

16. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril, hoci súd prvej inštancie žalovanému odvolanie doručil a umožnil mu, aby sa v lehote 10 dní od doručenia k odvolaniu vyjadril (§ 373 ods. 3 CSP).

17. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací bol pri rozhodovaní o odvolaní viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem, na prejednanie odvolania odvolací súd pojednávanie nenariadil (§ 385 ods. 1 CSP). Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 23. 10. 2019, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a na webovej stránke Krajského súdu v Banskej Bystrici (§ 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP).

18. Po zhodnotení skutočností zistených z predloženého spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie v tejto veci dostatočne zistil skutkový stav, z ktorého odvolací súd vychádzal a od neho sa nijakým spôsobom neodchyľuje (§ 383 CSP). Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie všetkými dôkazmi, ktoré strany označili a predložili. V odvolacom konaní strany ďalšie návrhy na dôkazy neoznačili a nepredložili a ani odvolací súd nezistil existenciu ďalších dôkazov nevyhnutných pre rozhodnutie vo veci (§ 295 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP).

19. Uznesením č. k. 43Co 33/2019-225 zo dňa 24. 07. 2019 odvolací súd pripustil, že do konania na miesto žalobcu Poštová banka, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890 vstupuje spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpená spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843.

20. Vzhľadom na zmenu subjektu žalobcu, odvolací súd ďalej v odôvodnení tohto rozhodnutia bude pre označenie tak pôvodného žalobcu, ako aj jeho singulárneho právneho nástupcu, teda aktuálneho žalobcu, používať označenie „žalobca“.

21. Zo spisového materiálu odvolací súd zistil, že žalobca a žalovaný dňa 22. 12. 2014 uzavreli Zmluvu o úvere - dobrá pôžička, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 3 500,- Eur. V zmluve bola určená výška mesačnej splátky 116,- Eur, úroková sadzba 25,12 % ročne, RPMN banky 28,23 %, priemerná RPMN 18,66 %, celková čiastka úveru 5 548,92 Eur, dátum prvej splátky 15. 01. 2015, dátum splatnosti splátok k 15. dňu v mesiaci, dátum konečnej splatnosti 15. 12. 2018, počet splátok 48. V bode 3 Zmluvy boli uvedené poplatky, ktoré má žalovaný platiť v súvislosti s poskytnutým úverom vrátane ich výšky.

22. Upozornením zo dňa 04. 09. 2015 žalobca oznámil žalovanému, že pohľadávka banky ku dňu 22. 12. 2014 je viac ako tri mesiace po lehote splatnosti vo výške 848,15 Eur a pozostáva z omeškaných splátok 812,- Eur a poplatkov 36,15 Eur. Zároveň ho upozornil, že ak nebude dlžná suma uhradená, je oprávnený vyhlásiť úver za predčasne splatný.

23. Výzvou na úhradu dlžnej sumy zo dňa 21. 09. 2015 žalobca žalovanému oznámil, že úverová pohľadávka sa ku dňu 21. 09. 2015 stala predčasne splatnou v celom rozsahu. Výška dlžnej sumy bola 4.088,20 Eur a pozostávala z dlžnej istiny 3.455,62 Eur, úroku 592,93 Eur a poplatkov 39,65 Eur.

24. Z výpisu - aktuálny stav úveru ku dňu 31. 05. 2018 vyplýva, že žalovaný zaplatil iba jednu splátku 116,- Eur.

25. Podľa čl. V. bod 5.5 Obchodných podmienok pre spotrebiteľské úvery, dlžník je povinný platiť za poskytnutý úver úroky podľa dohodnutej úrokovej sadzby.

26. Podľa čl. V. bod 5.8 Obchodných podmienok pre spotrebiteľské úvery, ak sa úver stane predčasne splatným v zmysle bodu 6.8 OP, banka úročí predčasne splatnú časť úveru dohodnutou úrokovou sadzbou, ako aj zákonným úrokom z omeškania, a to odo dňa, keď sa úver stal predčasne splatným až do okamihu úplného splatenia predčasne splatného úveru.

27. Podľa čl. VI. bod 6.8 písm. a) Obchodných podmienok pre spotrebiteľské úvery, ak dlžník je v omeškaní s platením čo i len jednej splátky alebo jej časti, banka je oprávnená vyhlásiť úver za predčasne splatný a v prípade omeškania dlžníka s platením splátok je banka oprávnená vyhlásiť úver za predčasne splatný, ak je dlžník v omeškaní viac ako 3 mesiace so zaplatením splátky a banka upozornila dlžníka na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní.

28. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

29. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, účastníkom ktorých je spotrebiteľ sa použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlíšné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

30. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

31. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

32. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

33. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

34. Podľa § 54 ods. 1, prvá veta Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa.

35. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

36. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

37. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

38. Podľa § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

39. Podľa § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

40. Spotrebiteľský úver je v § 1 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch definovaný ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľským úverom teda môže byť nielen zmluva o pôžičke podľa Občianskeho zákonníka, ale aj zmluva o úvere, ktorá je v slovenskom právnom poriadku upravená výlučne v Obchodnom zákonníku. Právne vzťahy, ktoré sú upravené výlučne v Obchodnom zákonníku je možné posudzovať iba podľa Obchodného zákonníka. Tento záver nie je v rozpore s § 52 ods. 2, veta tretia Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

41. Ustanovenia Občianskeho zákonníka je možné použiť iba za predpokladu, že daný právny vzťah výslovne upravujú alebo aspoň pripúšťajú analógiu, teda aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré sú najbližšie obsahom a účelom k danému právnemu vzťahu podľa § 853 Občianskeho zákonníka. Využitie analogických ustanovení Občianskeho zákonníka je podľa § 853 Občianskeho zákonníka prípustné iba vtedy, keď daný občianskoprávny vzťah nie je upravený nielen Občianskym zákonníkom, ale ani iným zákonom. V prípade, kedy iný platný zákon konkrétny právny vzťah upravuje, nie sú splnené podmienky na aplikáciu analogických ustanovení Občianskeho zákonníka a daný právny vzťah sa posudzuje podľa toho platného zákona, ktorý ho upravuje. V opačnom prípade by Občiansky zákonník

ako zákon všeobecný nadobudol absolútnu prednosť pred zákonmi špeciálnymi aj v tých prípadoch, kedy na rozdiel od špeciálnych zákonov určitú právnu oblasť vôbec neupravuje.

42. Z uvedeného vyplýva, že Občiansky zákonník sa v prípade právnych vzťahov, ktorých účastníkom je spotrebiteľ použije prednostne vo všetkých ustanoveniach, ktoré Občiansky zákonník upravuje, ako napr. dĺžka premlčacej doby, výška úrokov z omeškania a podobne. V prípade vymedzenia náležitostí konkrétneho zmluvného typu, ktorý Občiansky zákonník naopak neupravuje, ale je upravený v Obchodnom zákonníku, bude platiť zákonné vymedzenie zmluvného typu v Obchodnom zákonníku. Preto všeobecná definícia zmluvy o úvere obsiahnutá v § 497 Obchodného zákonníka je platná a účinná aj pre vymedzenie zmluvy o úvere uzavretej spotrebiteľom. Zároveň prípustnosť uzavretia Zmluvy o úvere ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere výslovne pripustil Zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý zmluvu o úvere vymenoval ako jednu z foriem spotrebiteľského úveru. Ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka tak zvýraznilo ochranu spotrebiteľa ako slabšieho účastníka právneho vzťahu v tom smere, že ak niektorú náležitosť jeho právneho vzťahu upravuje pre spotrebiteľa inak ako Obchodný zákonník, tak spotrebiteľovi sa poskytne táto (priaznivejšia) ochrana. Občiansky zákonník však citovaným ustanovením nepoprel možnosť, aby spotrebiteľia uzatvárali zmluvu o úvere, rovnako ako žiaden iný predpis nepoprel právo zmluvných strán, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere mala formu zmluvy o úvere. Naopak, toto právo výslovne vyplýva zo Zákona o spotrebiteľských úveroch a nie je možné zvrátiť ho výkladom súdu tak, že vymedzenie zmluvy o úvere, so všetkými jej pojmovými znakmi nie je v prípade spotrebiteľského vzťahu možné aplikovať a naopak je nutné prostredníctvom analógie aplikovať také ustanovenie Občianskeho zákonníka, ktoré je obsahom a účelom najbližšie k zmluve o úvere.

43. Zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodom v zmysle ustanovenia § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka, ktorý kogentným spôsobom vymedzuje, ktoré záväzkové vzťahy podliehajú právnej úprave obsiahnutej v tretej časti Obchodného zákonníka, kde sa uplatní právna úprava Obchodného zákonníka ako lex specialis vo vzťahu k všeobecnej úprave v Občianskom zákonníku, pričom ide o obligatórne uplatnenie Obchodného zákonníka. V týchto prípadoch nemožno aplikáciu Obchodného zákonníka vylúčiť dohodou strán. Bez ohľadu na povahu jeho účastníkov sa takýto právny vzťah riadi vždy Obchodným zákonníkom. Tým nie je dotknutá subsidiárna aplikácia Občianskeho zákonníka v otázkach, ktoré Obchodný zákonník neupravuje na základe výslovného zmocnenia obsiahnutého v ustanovení § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého sa právne vzťahy uvedené v odseku 1 spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva Obchodný zákonník. Ako bolo vyššie uvedené, v tých prípadoch, kedy Občiansky zákonník určitý vzťah upravuje, je v spotrebiteľskom vzťahu prednostná aplikácia Občianskeho zákonníka aj vtedy, ak by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

44. Z obsahu § 497 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluva o úvere je zmluvou konsenzuálnou a pre jej vznik stačí dohoda aspoň o uvedených náležitostiach, pričom sa nevyžaduje ani to, aby k poskytnutiu peňažných prostriedkov skutočne došlo. Tým sa vlastne zmluva o úvere líši od zmluvy o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka. Ďalšou odlišnosťou je to, že predmetom prenechania pri zmluve o úvere môžu byť len peňažné prostriedky, zatiaľ čo pri zmluve o pôžičke je možné prenechať akékoľvek veci určené podľa druhu. Zmluva o úvere musí vždy obsahovať záväzok zaplatiť za poskytnuté peňažné prostriedky úroky, pričom zmluva o pôžičke takéto dojednanie neobsahuje. Je tak vylúčené, aby sa zmluvné strany v zmluve o úvere dohodli na bezúročnom poskytnutí peňažných prostriedkov, inak by nemohlo ísť o zmluvu o úvere podľa Obchodného zákonníka.

45. Zo zákonného vymedzenia zmluvy o úvere nevyplýva povinnosť dlžníka dohodnutý úver skutočne čerpať, preto z tohto hľadiska zmluva o úvere predstavuje záväzok veriteľa mať zmluvou dohodnuté peňažné prostriedky k dispozícii pre dlžníka po dohodnutú dobu, prípadne až do požiadania dlžníka, ak nedôjde k zániku záväzku veriteľa skôr, napr. dohodou alebo výpoveďou poskytnutia úveru podľa § 500 Obchodného zákonníka. Výška úveru je spravidla dohodnutá v zmluve vo forme určitého limitu, do ktorého môže dlžník úver čerpať. Okrem podstatných častí obsahuje zmluva o úvere aj výšku úrokov, lehotu na vrátenie úveru a ďalšie náležitosti, pričom väčšinu náležitostí pri úveroch poskytovaných bankami obsahujú úverové podmienky, na ktoré zmluva o úvere odkazuje.

46. Zmluva o úvere je súčasne zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka, kedy na jednej strane stojí banka ako osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy o úvere koná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a na strane druhej žalovaný ako spotrebiteľ, teda fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy o úvere nekoná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti alebo v rámci samostatného výkonu svojho povolania. Z obsahu zmluvy o úvere uzavretej medzi stranami sporu dňa 22. 12. 2014 jednoznačne vyplýva, že bola uzavretá nielen podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ale aj podľa Občianskeho zákonníka a podľa Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako osobitného právneho predpisu a splňa všetky v ňom uvedené zvláštne požiadavky preto, aby bola zmluvou platnou.

47. Dohoda o úrokoch z úveru podľa § 502 Obchodného zákonníka je podmienená tým, že veriteľ na základe zmluvy o úvere peňažné prostriedky dlžníkovi skutočne poskytol, inak by na ich úhradu nemal nárok. Mal by však nárok na zaplatenie odplaty s poukazom na § 499 Obchodného zákonníka.

48. Zmluva o úvere uzatvorená podľa § 497 Obchodného zákonníka nemôže byť dohodnutá ako bezúročná, keďže záväzok zaplatiť úroky patrí k pojmovým znakom zmluvy o úvere a je jej podstatnou časťou s poukazom na § 269 ods.1 Obchodného zákonníka. Preto aj pokiaľ veriteľ a dlžník výšku úrokov z úveru v zmluve nedohodnú, dlžník je povinný platiť úroky z úveru. Ich výška je stanovená Obchodným zákonníkom. Táto nie je fixná, ale je závislá na tom, aké úroky obvykle požadujú banky v mieste sídla dlžníka a v čase uzatvorenia zmluvy o úvere.

49. Na zaplatenie úrokov z úveru dohodnutých podľa § 502 Obchodného zákonníka má právo každý veriteľ, ktorý uzavrel písomne zmluvu o úvere a na základe ktorej úver skutočne dlžníkovi na jeho žiadosť poskytol, a to až do splatnosti úveru. Úroky z úveru sú totiž súčasťou záväzku dlžníka, na ktorom sa s veriteľom dobrovoľne dohodol, t. j. záväzku dlžníka platiť zmluvne dohodnuté úroky z úveru spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Keďže bola zmluva o úvere dohodnutá na dobu dlhšiu ako jeden rok, sú úroky z úveru v takom prípade, keď dlžník splácal dlh v splátkach, splatné spolu s každou splátkou. Celková suma úrokov musí byť dlžníkom zaplatená najneskôr so zaplatením zvyšnej časti istiny úveru.

50. Úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má podľa názoru odvolacieho súdu dlžník zásadne povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t. j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany zmluvy o úvere nedohodli niečo iné. Tým sa zmluva o úvere líši od zmluvy o pôžičke podľa Občianskeho zákonníka, keďže povinnosť platiť úroky je v prípade poskytnutia pôžičky závislá na dohode zmluvných strán nielen čo do výšky úrokov, ale aj čo do doby a spôsobu ich platenia. Pokiaľ si zmluvné strany úroky nedojednávajú vôbec, takáto pôžička je bezúročná a dlžník má povinnosť vrátiť iba požičanú istinu. Ak si strany v zmluve o pôžičke dohodnú povinnosť zaplatiť úroky spolu s istinou ku dohodnutému dňu splatnosti, dlžník platí úroky iba do doby splatnosti. Na to, aby dlžník bol povinný platiť úroky zo zmluvy o pôžičke nielen do splatnosti, ale v prípade nevrátenia pôžičky včas aj po jej splatnosti, museli by si zmluvné strany v zmluve o pôžičke takúto povinnosť výslovne dojednať, zo zákona veriteľovi nárok na úroky po dobe splatnosti pôžičky nevzniká.

51. Oproti tomu povinnosť platiť úrok je základnou náležitosťou zmluvy o úvere, pričom povinnosť platiť zmluvný úrok sa viaže na čas poskytnutia peňazí. Ak dlžník nevráti finančné prostriedky veriteľovi ku dňu splatnosti, je povinný za ich ďalšie používanie platiť dohodnutý zmluvný úrok. Ten nie je konzumovaný paralelným nárokom veriteľa na úrok z omeškania, pretože zmluvný úrok a úrok z omeškania sú dva samostatné právne inštitúty definované odlišným účelom a odlišným spôsobom vzniku.

52. Vzhľadom k dispozitívnej povahe úpravy zmluvy o úvere nie je vylúčené, aby doba, po ktorú je dlžník povinný platiť úrok bola upravená dohodou strán odchyľne od výkladu § 503 Obchodného zákonníka. V zmluve je najmä možné dohodnúť, že dlžník je povinný platiť úrok z úveru od poskytnutia úveru do dohodnutej doby splatnosti, pričom takáto dohoda, aby sa dlžník zaviazal zaplatiť z poskytnutých peňažných prostriedkov úroky, nie je v rozpore s § 497 Obchodného zákonníka.

53. Žalobca a žalovaný v zmluve o úvere dohodli úrok z úveru vo výške 25,12 % ročne. Výšku dohodnutého úroku posúdil ako primeranú aj súd prvej inštancie, keď žalobcovi priznal úroky z úveru

v sume 578,35 Eur, ktorá suma predstavuje 25,12 % úrok z úveru za obdobie do dátumu predčasnej splatnosti úveru.

54. Súčasťou Zmluvy o úvere uzavretej medzi žalobcom a žalovaným sú aj Obchodné podmienky pre spotrebiteľské úvery, z ktorých vyplýva, že strany si dohodli povinnosť dlžníka platiť zmluvné úroky až do zaplatenia. Závazok dlžníka platiť úroky splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky je v súlade s § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, pričom tak, ako to vyplýva z § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, je dlžník povinný zaplatiť úroky za dobu od poskytnutia až do vrátenia peňažných prostriedkov, keďže sa na takúto povinnosť veriteľovi zmluvne zaviazal a tento jeho záväzok trvá aj po odstúpení veriteľa od zmluvy.

55. Vzťah medzi zmluvnými úrokmi z úveru a úrokmi z omeškania aj pôvodná československá civilistika vykladala tak, že ak bolo zo zmluvy o pôžičke dohodnuté, že veriteľovi nárok na úroky vznikol do zaplatenia pôžičky (pretože bez dohody strán pri pôžičke veriteľovi na rozdiel od zmluvy o úvere automaticky zo zákona nárok na úroky nevzniká), tak bolo možné dojednať popri úrokoch z omeškania aj zmluvné úroky až do zaplatenia, avšak len za podmienky, že si strany dohodli nielen nárok na zmluvné úroky z pôžičky, ale výslovne nárok na zmluvné úroky do zaplatenia pôžičky. Od účinnosti Obchodného zákonníka nárok veriteľa na súbeh platenia zmluvných úrokov a úrokov z omeškania až do skutočného zaplatenia zo zmluvy o úvere vyplýval priamo z Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti možno poukázať aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/1401/2014, ktoré výslovne a prehľadne pre vzťahy zo zmluvy o pôžičke vymedzuje vzťah medzi ust. § 657, § 658 ods. 1 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (v Českej republike účinného do 31. 12. 2013) tak, že: „Súdna prax aj odborná literatúra je zajedno v tom, že zmluvné úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí, kým úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti - nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Zatiaľ čo povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi zmluvné úroky vzniká zo záväzku v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania so splatením dlhu. Aj keď dlžník nie je v omeškaní s plnením dlhu, môže veriteľ požadovať zmluvné úroky a úroky z omeškania môže požadovať pri omeškaní dlžníka aj pri bezodplatnej pôžičke. Oba úroky môžu byť veriteľom požadované vedľa seba bez ohľadu na skutočnosť, či sa jedná alebo nejedná o občianskoprávny vzťah“.

56. V zmluve o úvere sa dlžník výslovne zaviazal platiť úroky až do zaplatenia. Tento záväzok na seba prevzal ako dospelá osoba plne spôsobilá na právne úkony, preto nie je dôvod spochybňovať, že k dohode pristúpil so všetkou vážnosťou a zodpovednosťou. Pokiaľ z dokazovania nevyplynie, že osoba dlžníka pri uzatváraní zmluvy nemala dostatočné rozpoznávacie schopnosti, súd nemôže bez ďalšieho predpokladať, že spotrebiteľ nie je schopný posúdiť obsah právneho úkonu, ktorý uzatvára s veriteľom. Ak aj z hľadiska formy je právny úkon uzavretý prostredníctvom formulárovej predtlačky, takýto spôsob uzatvárania zmluvy nie je právom zakázaný a samotné použitie formulára nemôže automaticky znamenať, že spotrebiteľ sa s jeho obsahom neoboznámil, keď súhlas s údajmi a dohodami uvedenými v predtlačky osobne potvrdil svojim podpisom. Ak teda veriteľ dohodol sankčný mechanizmus, ktorý ale nezahŕňa zmluvné úroky, keďže zmluvný úrok nie je sankcia ale cena peňazí v zmluve, ktorá má formulárovú podobu, platnosť zmluvy tým nie je dotknutá. Zmluva by mohla byť neplatná iba z iných dôvodov. Z vyššie uvedených dôvodov sa odvolací súd nestotožnil so závermi súdu prvej inštancie.

57. Povinnosť dlžníka platiť úrok odráža skutočnosť, že v čase, kým používa finančné prostriedky, ktoré mu poskytol veriteľ, ich tento nemôže využívať a neplynie mu z nich zisk. Dohodu o tom, že dlžník je povinný platiť úroky preto nie je možné vyhodnotiť ako dohodu, ktorá vyvoláva „hrubú nerovnováhu“ v neprospech slabšej zmluvnej strany. Pokiaľ veriteľ získal pre dlžníka finančné prostriedky tým, že si ich sám požičal, je rovnako on sám povinný platiť ich cenu v podobe úroku svojmu veriteľovi. Doba, na akú veriteľ predpokladá, že budú finančné prostriedky v dispozícii dlžníka, má vplyv na určenie výšky dohodnutého úroku. Veriteľ nemôže vopred predpokladať, že dlžník prestane splácať úver dohodnutými splátkami a že v dôsledku toho bude veriteľ musieť pristúpiť k predčasnému zosplateniu úveru. Ak v rozpore s dohodou medzi veriteľom a dlžníkom súd autoritatívne skráti dobu, za akú je dlžník povinný platiť úroky z úveru, zasiahne tým do práv veriteľa.

58. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 143/98 v časti jeho odôvodnenia „... že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých peňažných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátky). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania v zmysle § 369 Obchodného zákonníka, pretože v opačnom prípade by

na ľarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.“

59. Už z právnej vety citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá znie „Zmluvou o úvere sa dlžník zaväzuje vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Úroky sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania“ vyplýva, čo korešponduje aj s obsahom odôvodnenia citovaného rozhodnutia, že podľa odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu okresný súd zamietol žalobu veriteľa voči dlžníkovi z úveru a ručiteľovi len v tej časti, predmetom ktorej boli úroky z omeškania za omeškanie s platením dohodnutých úrokov s odôvodnením, že zo zmluvy nevyplýva, že by sa účastníci dohodli, že úroky sa stanú samostatným záväzkom, ktorý by sa samostatne úročil. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že odvolanie žalobcu vo veci samej je čiastočne dôvodné, a to vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/. V odôvodnení uviedol, „...žalovaný je podľa zmluvy povinný platiť z poskytnutých prostriedkov úroky. Úroky sú splatné mesačne. Úroky sú peňažným plnením a dôsledkom omeškania s ich platením je povinnosť platiť úroky z omeškania. Je to zákonný dôsledok vyplývajúci z ustanovenia § 369 ods. 1 bez toho, že by to museli účastníci právneho vzťahu dohodnúť. Úroky z omeškania patria za celú dobu, po ktorú je dlžník s platením úrokov v omeškaní. Platí to však len pre omeškanie s platením úrokov z poskytnutých prostriedkov nie o úrokoch z omeškania. Keďže povinnosť platiť úroky z omeškania je už dôsledkom omeškania, za omeškanie s ich platením už ďalšie úroky z omeškania nepatria.“ I keď Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení uviedol, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok) a že od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 Obchodného zákonníka), s ktorým názorom sa okresný súd stotožnil, logickým výkladom textu judikátu je možné dospieť k názoru, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vlastne vyslovil tak, že veriteľ má nárok na úroky z peňažných prostriedkov až do ich vrátenia. Záväzná je veta judikátu a celkový kontext odôvodnenia, nie veta vytrhnutá z kontextu.

60. Odvolací súd je preto toho názoru, že uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je možné na prejednávajúcu vec aplikovať, avšak s takým výkladom, že pokiaľ žalobca ako veriteľ odstúpil od zmluvy o úvere tým, že vyhlásil jej predčasnú splatnosť preto, že dlžník nesplácal úver riadne a včas, má právo na účtovanie úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania označovaných ako tzv. sankčné úroky v zákonnej alebo v dohodnutej výške s poukazom na § 369 Obchodného zákonníka až do splatenia celej poskytnutej sumy, vrátane úrokov z úveru, pretože tieto sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka. Dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť aj z nich úroky z omeškania. S poukazom na obsah citovaného rozhodnutia nie je preto možné dospieť k názoru, že Najvyšší súd Slovenskej republiky jednoznačne vyslovil, že veriteľ má nárok na úroky z peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu, keďže o takomto nároku nerozhodoval ani okresný súd a ani Najvyšší súd Slovenskej republiky. Navyše rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vychádzalo z právneho stavu v čase, keď výška úrokov z omeškania nebola zákonom limitovaná. V súčasnosti je však toto rozhodnutie, vzhľadom na zmenu právneho stavu, v tejto časti nepoužiteľné. Odstúpením od zmluvy o úvere veriteľom totiž povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a ani jeho záväzok zaplatiť dohodnuté úroky z úveru, keďže sa len menia podmienky, za ktorých je dlžník povinný túto povinnosť splniť, nezaniká. Táto povinnosť nezaniká ani vtedy, ak od zmluvy o spotrebiteľskom úvere odstúpi sám spotrebiteľ. (pozri § 13 ods. 3 Zákona č. 129/2010 Z. z. a aj § 6 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z. z.)

61. Aj z poznámky uvedenej k citovanému rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že „Osoba prijímajúca úver (dlžník) zo zmluvy o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka preberá jednak povinnosť poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a od doby poskytnutia peňažných prostriedkov do dňa ich vrátenia aj povinnosť platiť úroky. Výška úrokovej sadzby je spravidla dohodnutá priamo v zmluve, ak nie, ich výška sa určí podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka (vo výške obvyklých úrokov požadovaných za bankové úvery v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy). Úroky v tomto prípade nie sú sankciou za porušenie povinnosti, ale stávajú sa súčasťou peňažného záväzku dlžníka. Preto aj omeškanie s ich platením zákon sankcionuje povinnosťou platiť z nezaplatených splatných úrokov z omeškania. Ide pritom o odlišnú situáciu, než akú riešil judikát R 70/1994, podľa ktorého za omeškanie s platením úrokov z omeškania už dlžníkovi nevzniká ďalšia povinnosť platiť úroky z omeškania.

62. Odvolaciemu súdu je známe aj uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18. 09. 2012, ktorým bola odmietnutá sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 29C/131/2011-127 z 23.11.2011 a rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1Co/30/2012-145 z 30. 05. 2012, v ktorých s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/143/98 neboli žalobcovia v súdnom spore priznané zmluvné úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov na základe zmluvy o úvere po splatnosti dlhu z dôvodu, že namietané rozhodnutie krajského súdu nie je možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu, keď krajský súd stotožňujúc sa s rozhodnutím okresného súdu s poukazom na štandardnú obchodno-právnu judikatúru v oblasti úrokov z úveru potvrdil rozhodnutie okresného súdu po rozšírení vecnej argumentácie na podporu správnosti odôvodnenia rozsudku okresného súdu.

63. Ústavný súd uznesením sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18. 09. 2012 sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú, ktorú skutočnosť odôvodnil aj tým, že Ústavný súd nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd. Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto nie je možné považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie tohto práva.

64. Ústavný súd Slovenskej republiky teda v uznesení sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18. 09. 2012 neposudzoval aj hmotno-právnu stránku veci, preto odvolací súd má za to, že týmto rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky nebol vyslovený právny názor, že po zosplatnení úveru veriteľovi už úroky z úveru nepatria.

65. Povinnosť platiť úroky z omeškania tak bez ďalšieho vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania so splnením dlhu. Aj keď dlžník nie je v omeškaní s plnením dlhu, môže veriteľ požadovať zmluvné úroky. Dohodnuté úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky aj podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, aj keď majú iný právny dôvod a veriteľ ich môže požadovať popri sebe (porovnaj rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky z 25. 09. 2003, sp. zn. 33 Odo 518/2003, z 27. 06. 2007, sp. zn. 33 Odo 657/2005, a z 24. 07. 2014, sp. zn. 33 Cdo 1401/2014, Komentár. 2. vydanie Praha:C. H. Beck, 2009, Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občiansky zákoník II. § 460 až 880, str. 1551 a 1856).

66. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní primeranosti výšky úrokového zaťaženia nie je možné postupovať tak, že by sa obidve sadzby úrokov mohli spočítať a že by úroky z omeškania mali nahradiť od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany písomne zmluvne dohodli.

67. Na základe uvedeného je odvolací súd toho názoru, že vyhlásenie úveru za predčasne splatný v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka má jediný dôsledok, a to že deň splatnosti je zároveň dňom, ku ktorému žalobca od úverovej zmluvy odstúpil. Odstúpenie od úverovej zmluvy a jeho účinky a dôsledky sú upravené priamo v Obchodnom zákonníku, preto je potrebné na ich posúdenie aplikovať § 506 a § 351 Obchodného zákonníka a priznať žalobcovi nárok na zaplatenie zmluvných úrokov z nezaplatenej istiny úveru až do úplného zaplatenia úveru, čomu zodpovedá aj právna úprava obsiahnutá v § 6 a § 13 ods. 3 Zákona č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch. Vyplýva z nej, že ak by to bol spotrebiteľ, ktorý by odstúpil od zmluvy o úvere, aj vtedy by musel zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny, a to bezodkladne a najneskôr do 30 kalendárnych dní po odoslaní oznámenia o odstúpení od zmluvy veriteľovi, preto neexistuje žiaden dôvod na to, aby neplatil úrok z úveru do splatenia úveru aj vtedy, keď od zmluvy odstúpil žalobca ako veriteľ. Zákon o spotrebiteľských úveroch sa pritom vzťahuje len na určitý okruh vzťahov, pričom ako jeden z dôvodov zániku zmluvy o úvere rovnako, ako aj Občiansky či Obchodný zákonník, upravuje odstúpenie dlžníka od zmluvy a nie zosplatnenie úveru zo strany veriteľa.

68. Doručením výzvy žalobcu žalovanému, ktorý mešká s úhradou splátok na vrátenie celej časti dlhu, a to ako úveru, tak aj príslušenstva bez ohľadu na to, či žalobca svoj písomný úkon nazve výzva na

splatenie dlhu alebo oznámenie o zosplatnení je úkonom, ktorým sa zmluvný vzťah k určenému dátumu končí a má za následok vždy len zánik zmluvy jej odstúpením z dôvodu omeškania žalovaného ako dlžníka so splácaním úveru. Ten, kto poskytuje úver, môže v určitých zákonom predvídaných prípadoch požadovať predčasné splatenie úveru alebo jeho časti. Dochádza tak k tzv. zosplatneniu úveru. V prípade, že je splácanie úveru dohodnuté v splátkach a žalovaný niektorú splátku nezaplatí, má úverujúci právo na vyrovnanie celej pohľadávky. Jedná sa o stratu výhody splátok, ktorá je určitou sankciou za nesplnenie povinnosti úverovaného, na základe čoho sa stane splatným celý dlh. Strata výhody splátok však nenastáva automaticky, strany si ju musia dohodnúť v zmluve. Ďalšou podmienkou je včasné uplatnenie tohto práva úverujúcim, ktorý právo na vyrovnanie celej pohľadávky musí uplatniť najneskôr do splatnosti najbližšej splátky, napr. výzvou alebo žiadosťou o zaplatenie celého dlhu. Pokiaľ úverujúci toto právo uplatní, úverovaný má povinnosť zaplatiť celý dlh naraz, a to bez zbytočného odkladu od žiadosti úverujúceho. (Uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky z 23. 11. 2005, sp.zn. 21 Cdo 426/2005).

69. Či už oznámenie žalobcu, že sa celý úver stal splatný alebo odstúpenie od zmluvy nevyklučujú, aby bol dlžník pri omeškaní s vrátením úveru povinný platiť ako úroky z úveru, ktoré predstavujú cenu - odplatu za prenechanie peňažných prostriedkov na ich používanie (nie odplatu podľa § 499 Obchodného zákonníka za dohodnutie záväzku poskytnúť úver), tak aj úroky z omeškania, ktoré sú sankciou za porušenie povinností, t. j. za nezaplatenie dlhu riadne a včas. Zatiaľ čo povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi zmluvné úroky vzniká zo záväzku v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva bez ďalšieho zo zákona ako dôsledok omeškania so splnením dlhu. Aj keď dlžník nie je v omeškaní s plnením dlhu, môže veriteľ požadovať zmluvné úroky a úroky z omeškania pri omeškaní dlžníka aj pri pôžičke. Dohodnuté úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky aj v prípade spotrebiteľského vzťahu, a to podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Majú však iný právny dôvod a veriteľ ich môže požadovať popri sebe. (porovnaj rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky z 25. 09. 2003, sp. zn. 33 Odo 518/2003, z 27. 06. 2007, sp. zn. 33 Odo 657/2005, a z 24. 07. 2014, sp. zn. 33 Cdo 1401/2014)

70. Keďže v prejednávanej veci titulom, na základe ktorého si žalobca uplatňoval svoje právo je spotrebiteľská zmluva, ktorá je regulovaná osobitnou úpravou a zmluvné podmienky dojednané v zmluve o úvere uzatvorenej predovšetkým podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa, je treba pri absencii inak prejavenej vôle v zmluve o úvere vychádzať z toho, že v prípade, že dlžník - spotrebiteľ mešká s vrátením úverových prostriedkov vrátane úrokov z úveru, má veriteľ popri dojednaných zmluvných úrokoch ako úrokov z úveru nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, pokiaľ bola ich výška zmluvne dohodnutá v dohodnutej výške, inak vo výške stanovenej zákonom. (Podľa § 9 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí byť písomná, na rozdiel od zmluvy o úvere, ktorá písomná byť nemusí.)

71. Nad rámec uvedeného odvolací súd poukazuje na to, že aj keby sa zmluva o úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovaným posudzovala ako zmluva o pôžičke podľa Občianskeho zákonníka, aj v takom prípade by musel súd prvej inštancie priznať žalobcovi nárok na zmluvne dohodnuté úroky až do zaplatenia a nie iba do splatnosti úveru, pretože strany si to výslovne dojednali vo Obchodných podmienkach prehlásených za neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Dojednanie úrokov je v prípade zmluvy o pôžičke v dispozičnej autonómii zmluvných strán a pokiaľ si strany dohodnú platenie úrokov popri úrokoch z omeškania, takáto dohoda je prípustná. Žalovaný by bol teda povinný zaplatiť úroky do zaplatenia istiny aj v prípade, ak by bol súd prvej inštancie predmetnú zmluvu o úvere posudzoval iba podľa ustanovení občianskeho práva, a nie práva obchodného.

72. Ak by súd umožnil výklad zákona, ktorý smeruje k zániku práva veriteľa na zmluvné úroky po zosplatnení, došlo by tak ad absurdum k odmeneniu dlžníka za jeho porušenie zmluvnej disciplíny a neplnenie zmluvy o úvere riadne a včas. Privedením stavu predčasného zosplatnenia úveru z dôvodu porušenia povinnosti dlžníka by sa tak postavenie dlžníka zvýhodnilo v porovnaní s jeho postavením v prípade, ak by povinnosť neporušil. Takýto výklad nie je prípustný. V prípade nepoctivého dlžníka by tento zo špekulatívnych dôvodov mohol bezprostredne po čerpaní úveru pristúpiť k neplateniu dohodnutých splátok, čím by spôsobil predčasnú splatnosť úveru a vyhol by sa tak plateniu dohodnutých zmluvných úrokov v sadzbe určenej trhovými mechanizmami. Nepoctivý dlžník by bol zaviazaný iba na platenie výhodnejších úrokov z omeškania, výška ktorých je regulovaná právnymi predpismi a súd by zároveň takejto nepoctivosti poskytoval ochranu.

73. Odvolací súd zároveň nedospel k záveru, že zmluvné dojednanie uvedené v Obchodných podmienkach, podľa ktorého mal žalobca nárok na zaplatenie úrokov aj po zosplatnení až do doby úplného splatenia predčasne splatného úveru, nemôže požívať právnu ochranu preto, že nebolo so žalovanými individuálne dojednané. Ustanovenie § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka žiadnym spôsobom neupravuje, že tie zmluvné dojednania, ktoré spotrebiteľ s dodávateľom nemajú dojednané individuálne, nemôžu požívať právnu ochranu. Spôsob dojednania zmluvy z hľadiska jeho individuálnosti má pre posúdenie zmluvy zmysel z toho uhla pohľadu, že pokiaľ nie je zmluva dojednaná individuálne, podlieha súdnej kontrole ex offio vzhľadom na to, či táto zmluva obsahuje ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Pokiaľ zmluva medzi spotrebiteľom a dodávateľom je dojednaná individuálne, v takom prípade aj za predpokladu, že by takáto zmluva obsahovala ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, nevzťahoval by sa na tieto dojednania zákaz upravený v § 53 ods. 1, prvá veta Občianskeho zákonníka, a to vzhľadom na ust. § 53 ods. 1, veta druhá Občianskeho zákonníka, čo by samozrejme nebránilo ich posúdeniu z hľadiska dobrých mravov. Preto v týchto prípadoch, kedy dojednanie medzi dodávateľom a spotrebiteľom nebolo uzavreté individuálne, súd vyhodnocuje či takéto dojednanie obsahuje alebo neobsahuje ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach. Nemôže však dospieť k záveru, že automaticky z dôvodu, že zmluva medzi spotrebiteľom a dodávateľom nebola individuálne dojednaná, dodávateľovi sa neposkytne právna ochrana.

74. Dojednanie obchodných podmienok obsahovalo dohodu veriteľa a dlžníka, že banka úročí predčasne splatnú časť úveru dohodnutou úrokovou sadzbou odo dňa, keď sa úver stal predčasne splatným až do okamihu úplného splatenia predčasne splatného úveru. Ako bolo uvedené vyššie, odvolací súd má za to, že platné právne predpisy nebránia takému dojednaniu zmluvných strán, z ktorého vyplynie povinnosť dlžníka zaplatiť zo zmluvy o úvere úroky od doby zosplatnenia úveru až do zaplatenia. Takáto dohoda nie je podľa názoru odvolacieho súdu dohodou, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Naopak pokiaľ by súd dospel k tomu, že spotrebiteľ môže bezodplatne využívať finančné prostriedky veriteľa neobmedzenú dobu (až do zaplatenia), na jednej strane by tak boli porušené práva veriteľa na to, aby v zmysle zmluvy získal cenu za poskytnutie peňažných prostriedkov a na strane druhej by žiadnym spôsobom nemotivovala spotrebiteľa ako dlžníka k vráteniu požičaných peňazí.

75. Povinnosť platiť úroky pritom, ako bolo uvedené vyššie, nie je možné zamieňať alebo stotožňovať s povinnosťou platiť úroky z omeškania, keďže úrok z omeškania nevyjadruje povinnosť platiť cenu peňazí a nie je ani medzi stranami dojednaný zmluvne, povinnosť platiť úrok z omeškania je štátom určená sankcia vyplývajúca zo zákona, a to vo výške určenej zákonom, ktorá má sankčný charakter, takže napriek podobnému názvu ide o dva odlišné nesúvisiace inštitúty.

76. Odvolací súd sa nestotožnil so súdom prvej inštancie ani v jeho vyjadrení, že z ustálenej judikatúry vyplýva názor, že po vyhlásení splatnosti požaduje veriteľ peňažné prostriedky vrátiť v poskytnutej výške, a teda nie je oprávnený požadovať aj úroky z meškania. V tejto súvislosti je nutné poukázať na to, že súdna prax v Slovenskej republike nie je jednotná práve ohľadom právneho záveru nároku veriteľa na poskytnutie zmluvných úrokov v období od zosplatnenia úveru do jeho zaplatenia. Treba pripustiť, že tento stav právnej neistoty je v rozpore s deklarovanými princípmi právneho štátu, avšak ako naznačuje aktuálny vývoj judikatúry, pokiaľ nedôjde k jednoznačnej zmene právnej úpravy alebo k zjednocujúcemu stanovisku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sudcovia súdov prvej inštancie a senáty odvolacích súdov budú v tejto veci rozhodovať podľa svojho právneho názoru, ktorý môže vychádzať buď z civilistickej alebo z komercialistickej koncepcie. Táto súdna prax sa však vzhľadom na svoju nejednoznačnosť nemôže označiť za ustálenú súdnu prax.

77. Vychádzajúc z konštatovaných skutočností, dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je správne v časti, v ktorej zamietol žalobu žalobcu na zaplatenie úroku z úveru z nesplatennej časti istiny úveru od vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru do zaplatenia predčasne splatného úveru. Odvolací súd preto podľa § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. zmenil tak, že žalobcovi priznal právo na zmluvne dohodnutý úrok z úveru, a to na kapitalizovaný úrok z úveru za obdobie od zosplatnenia do 31. 05. 2018 v sume 2.337,69 Eur (celkový vyčíslený úrok v žalobe v sume 3. 400,60 Eur znížený o súdom prvej inštancie priznaný vyčíslený úrok v sume 578,35 Eur a

znížený o súdom prvej inštancie priznaný vyčíslený úrok z omeškania v sume 484,56 Eur) a úrok vo výške 25,12 % ročne zo sumy 3.455,62 Eur od 01. 06. 2018 do zaplataenia.

78. Vzhľadom na to, že žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný a odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v zamietavej časti zmenil, rozhodol odvolací súd s prihliadnutím výsledky odvolacieho konania tak, že zmenil aj výrok III. napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a podľa § 255 ods. 1 CSP priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie v rozsahu 100 %.

79. Vo výroku I. zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolaním nedotknuté.

80. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa § 396 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

81. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške trov konania na súde prvej inštancie a o výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

82. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).